

Arrest

nr. 92 049 van 23 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 10 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Kazachse staatsburger van Oeigoerse origine, bent afkomstig uit Almaty, Kazachstan. Op 23 april 2005 bent u gehuwd met N. M. {...} (O.V. xxxxxxx) met wie u twee kinderen heeft: M. A. {...} en M. A. {...}. Zij verblijven eveneens in België.

Midden april 2011 ging u op reis naar Frankrijk voor zaken maar ook als toerist. Uw vriend D. A. {...} vroeg u om een omslag met documenten mee te nemen dat u in Frankrijk aan iemand moest overhandigen, hetgeen u ook deed. U kende de inhoud van deze documenten niet maar vermoedt dat zij te maken hebben met A. I.{...}, een Chinees staatsburger van Oeigoerse origine die

uitgeleverd werd aan China voor zijn activiteiten tijdens de gebeurtenissen in Xinjiang in 2009. Na twee weken in Frankrijk keerde u terug naar Kazachstan.

Begin mei 2011 ging u vervolgens 's avonds naar de winkel toen u werd tegengehouden en meegenomen door een patrouille aangezien u geen identiteitsdocumenten bij zich had. Op het einde van de ondervraging, na een drietal uur, vroeg de politieagent u hoe het in Frankrijk was, hetgeen u later vreemd vond. Bij uw thuiskomst schreef u een bericht op de website van de minister van Binnenlandse Zaken over uw onwettige aanhouding. Dit bericht werd gewist van de website. Op 13 juni 2011 werd er een huiszoeking door OMON troepen gehouden in het bedrijf waar u werkte, en waarvan u medeoprichter was. U vond het vreemd dat vooral uw bureau en het bureau van de andere vennoot, O. D. {...}, doorzocht werden. Na deze huiszoeking diende u samen met O. D. {...} klacht in bij het parket en bij de politie voor financieel toezicht.

Op 6 juli 2011 werd u voor een tweede maal aangehouden waarna u ondervraagd werd over de documenten die u moest overbrengen naar Frankrijk en uw verblijf daar. U werd ook geslagen. Na drie dagen werd u vrijgelaten. U ging op 10 juli 2011 naar het ziekenhuis om uw verwondingen te laten vaststellen, er bleken echter geen zichtbare verwondingen te zijn. Op 9, 10 of 11 juli 2011 vertrok u uit Kazachstan naar Rusland en Oekraïne om te zien of u daar ergens naartoe kon verhuizen. Na twee weken keerde u terug naar Kazachstan.

Op 1 september 2011 werd u onderweg aangehouden door de wegenpolitie aangezien uw wagen leek op een gestolen wagen. U weigerde om met hen mee naar het politiebureau te gaan, u kende immers uw rechten als bestuurder. Dit leidde tot een argument waarna u werd meegenomen en overgeleverd aan de KNB, het Comité voor de Nationale Veiligheid, waar ze u gedurende twaalf dagen vasthielden, ondervraagden en mishandelden. U werd voor de keuze gesteld om ofwel voor hen informant te worden en hen informatie door te geven over de Oeigoerse gemeenschap, ofwel zou u worden opgesloten. U kreeg één maand de tijd om uw beslissing te nemen. U werd vrijgelaten op 12 september 2011. Op 13 september 2011 ging u naar het ziekenhuis voor uw opgelopen verwondingen waar u vervolgens zeven dagen verbleef.

U besloot te vertrekken op 11 oktober 2011 maar toen u het vliegtuig naar Moskou wilde nemen werd uw paspoort afgenomen door de grenswacht van de luchthaven te Almaty die stelde dat u even moest wachten. U vertrouwde het zaakje niet en vluchtte uit de luchthaven, samen met uw vrouw. Uw vrouw keerde naar haar ouders, u sprak af met Dima voor een alternatief reisplan en keerde naar uw ouderlijk huis terug om even te rusten. Vervolgens besloten jullie per trein richting Astana en Moskou te rijden waar jullie door een kennis van Dima werden opgewacht. Per trein reisden jullie verder tot Brest waar jullie ontmoet werden door ene Nikolai. Jullie reden 's nachts de Poolse grens over in de wagen van Nikolai en stapten vervolgens in een tweede wagen die u tot België bracht. Op 18 oktober 2011 kwam u in België aan en vroeg diezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Sinds uw verblijf in België hoorde u van uw broer dat een wijkagent langskwam die informeerde omtrent uw dienstplicht en een oud-collega die tweemaal bij uw thuis langskwam. Beide incidenten leken u verdacht te zijn. Eveneens werd uw broer opgebeld door mensen die vragen naar u, soms door vrouwen.

U vermeldt eveneens dat de Oeigoerse bevolking in uw land gediscrimineerd wordt. Zo werd u in 2004 niet toegelaten om te studeren in een politieschool omwille van uw Oeigoerse etnie. Ook werd u bij een documentencontrole vaak door de politie gevraagd of u een terrorist was.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, rijbewijs, huwelijksakte, de identiteitskaart en het rijbewijs van uw vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen.

B. Motivering

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachse staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren (vermeend) steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk uit in ernstigere problemen.

Welnu, wat u betreft, kan niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of u zou worden toegeschreven. U verklaart enkel bepaalde documenten, vermoedelijk in verband met Arshadin Ismail en de rellen in Xinjiang in 2009 (maar u weet dit niet zeker), overgebracht te hebben naar Frankrijk en daar aan ene Nurik te hebben overhandigd. Het is niet aannemelijk dat u om deze reden dergelijke vervolging hebt ondergaan of te vrezen hebt. Dit blijkt eens te meer uit de vaststellingen uit het onderzoek van uw dossier.

Zo vreest u dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst door de autoriteiten opgesloten zal worden omwille van het feit dat u deze documenten naar Frankrijk overbracht. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Vooreerst blijkt u zeer weinig informatie te hebben betreffende de omslag met documenten die u moest overbrengen naar Frankrijk. U stelt dat u een omslag moest doorgeven waar documenten inzaten maar over de inhoud weet u niets. (CGVS p. 15) Of het over opnames of foto's gaat weet u niet. (CGVS p. 16) U stelt dat u het aan ene Nurik moest geven wiens achternaam u niet kent, noch weet u iets over de precieze rol van Nurik in deze zaak. (CGVS p. 16 en 17) U kan niet verklaren waarom u denkt dat de documenten te maken hebben met de gebeurtenissen in Xinjiang van 2009. (CGVS p. 16) Waarom deze documenten persoonlijk overgebracht moesten worden, en niet bijvoorbeeld via post of per fax, stelt u dat Dima het u niet vertelde. (CGVS p. 15) Wat er na uw afgifte gebeurde met de documenten vermoedt u dat ze naar het hoofd van de Oeigoerse vereniging in Amerika gingen, dit is echter alleen uw persoonlijk vermoeden. (CGVS p. 17) Op welke manier uw vriend Dima aan deze documenten kwam weet u eveneens niet. (CGVS p. 17) Verder blijkt u amper op de hoogte te zijn van de problemen die andere personen, zoals uw vriend Dima, ondervonden omwille van deze documenten. U stelt dat Dima lastig gevallen werd, een beetje toch, maar dat hij het u niet in detail vertelde. (CGVS p. 24) U weet niet hoe hij werd lastig gevallen, maar stelt dat de situatie voor jullie beiden slecht was. (CGVS p. 24) Of hij gearresteerd, of het slachtoffer werd van enige huiszoekingen weet u niet. (CGVS p. 24) Dima vertelde het u niet. (CGVS p. 24)

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw asielp Problemen, namelijk de omslag documenten die u moest doorgeven evenals de problemen die uw opdrachtgever en kennis Dima hierdoor ondervond, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu heeft u dit niet gedaan. Uw gebrekkige kennis betreffende de documenten en de situatie van Dima is onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal gezien het belang van beide elementen in uw asielaanvraag. Dima, die u zelfs nog tot op de dag van uw vertrek gezien heeft, kon u immers belangrijke en essentiële informatie geven betreffende de problemen waarin u zich bevond in uw thuisland. Eveneens mag er verwacht worden dat u de problemen van Dima precies kon situeren gezien de aard en de verbondenheid met uw problemen. Uw gebrek aan kennis omtrent deze belangrijke elementen holt de geloofwaardigheid van uw problemen bijgevolg uit, temeer u duidelijk de mogelijkheid had om via Dima hieromtrent informatie te bekomen.

Verder wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen. In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker ernstige pogingen onderneemt om meer informatie te verkrijgen met betrekking tot de vervolgingsfeiten die hij zou hebben meegemaakt, hetgeen u nagelaten heeft. Zo bezit u geen informatie betreffende uw vriend Dima, die nochtans verantwoordelijk was voor uw problemen. U stelt dat u geen enkel idee heeft hoe het met hem gaat, jullie communiceren niet meer met elkaar omdat jullie elkaar een tijdje met rust wilden laten. (CGVS p. 31 en 32) Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielp Problemen niet. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen. U blijkt een belangrijke informatiebron te bezitten in uw land van herkomst, namelijk uw vriend Dima door wie u deze problemen gekregen heeft en die zelfs eveneens problemen zou hebben. U contacteert hem echter niet, noch probeert u op doeltreffende wijze informatie over hem te krijgen. U stelt dat u enkel een vraag stelde aan uw broer en dat hij zei dat hij

Dima al lang niet meer gezien heeft. (CGVS p. 32) Aangezien Dima een dergelijk belangrijke rol in uw asielspeel speelt, en gezien het feit dat hij eveneens problemen kende in uw land van herkomst, mag verwacht worden dat u op zijn minst toch enige inspanningen zou proberen leveren om informatie over hem te vergaren om zo uw actuele vervolging in uw land van herkomst te kunnen omvatten. Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Kazachstan betreffen ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen verder.

Ten tweede moet het Commissariaat-generaal opmerken dat uw vrouw bijzonder vaag bleef met betrekking tot uw asielsproblemen. Zo kon uw vrouw niet vertellen van wie u die documenten naar Frankrijk moest brengen, noch over wat voor soort documenten het ging. (CGVS vrouw p. 5) Zij wist niet welke problemen u kende in uw land van herkomst, noch met wie precies. (CGVS vrouw p. 6) Zo stelt uw vrouw vaagweg dat u problemen kende met de rechtshandhavende organen in uw land. (CGVS vrouw p. 6) Of u klacht heeft ingediend naar aanleiding van uw problemen, stelt zij dat dit misschien wel zo is maar dat ze er niets over weet. (CGVS vrouw p. 7) Uw vrouw verklaart verder dat u op 6 juli 2011 verdween maar hoe u verdween of wie er verantwoordelijk was voor uw verdwijning weet zij niet. (CGVS vrouw p. 6) Zij kan zich niet herinneren waar zij u voor het eerst terugzag na die verdwijning. (CGVS vrouw p. 6) Uw vrouw verklaart vervolgens dat u begin september 2011 opnieuw verdween. (CGVS vrouw p. 7) Zij weet echter niet waar u was toen u verdween, noch waar u gedurende de daaropvolgende twee weken verbleef. (CGVS vrouw p. 8) Zij weet niet hoe u verdwenen bent, of op welke manier. (CGVS vrouw p. 8) Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van jullie asielsproblemen aangetast door het ernstige gebrek aan informatie van uw vrouw betreffende jullie asielsproblemen. Het is immers onaannemelijk dat uw vrouw dergelijk weinig informatie bezit betreffende uw verdwijningen in juli en september. Ook haar vaagheid met betrekking tot de documenten die u moest overbrengen naar Frankrijk doet afbreuk aan jullie geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielspeel.

Ten derde werden er verscheidene tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw met betrekking tot verschillende asielincidenten. Zo verklaart u dat u na uw vrijlating op 12 september 2011, de volgende dag samen met uw vrouw naar het ziekenhuis ging om uw verwondingen te laten behandelen. (CGVS p. 29) Uw vrouw echter stelt dat u alleen ging, zij bleef bij jullie kind. (CGVS vrouw p. 9) Geconfronteerd met deze duidelijke tegenstrijdigheid herhaalt uw vrouw haar verklaring dat zij niet naar het ziekenhuis geweest is maar bij jullie kind bleef. (CGVS vrouw p. 10) Deze uitleg heft de tegenstrijdigheid dus niet op. Betreffende diezelfde arrestatie, namelijk op 1 september 2011, stelt u verder dat u op 2 september 2011 uw vrouw mocht opbellen van de autoriteiten en u vertelde daar dat ze kalm moest blijven en naar haar ouders moest vertrekken. (CGVS p. 29) Uw vrouw verklaart dat zij op dezelfde dag van uw verdwijning gebeld werd door u. (CGVS vrouw p. 8) Uw vrouw stelt na confrontatie dat het mogelijk is dat zij zich heeft vergist en dat zij het zich niet meer herinnert. (CGVS vrouw p. 10) Deze uitleg is niet afdoende. Deze tegenstrijdigheid kan immers bezwaarlijk als een loutere vergissing worden gezien, omdat het toch een significant verschil is of u reeds op de dag van uw arrestatie naar uw vrouw kon bellen, of, dat u pas de volgende dag belde en dat zij tot de volgende dag in onzekerheid moest blijven over uw lot. Betreffende uw arrestatie op 6 juli 2011 stelt u tenslotte dat u na deze arrestatie, op 10 juli 2011, naar het ziekenhuis ging om uw verwondingen ten gevolge van deze arrestatie vast te stellen. (CGVS p. 26) Uw vrouw stelt dat u na deze verdwijning niet naar het ziekenhuis geweest bent. (CGVS vrouw p. 7) Uw vrouw werd gewezen op deze ongerijmdheid waarna zij stelt dat zij het niet weet, dat u misschien toch bent geweest. (CGVS vrouw p. 10) Dit is opnieuw niet geloofwaardig. Daarenboven is het opmerkelijk en allerm minst aannemelijk dat uw vrouw geen kennis heeft over twee belangrijke vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt, namelijk de huiszoeking in uw bedrijf op 13 juni 2011 en de gebeurtenissen na uw vertrek uit uw land van herkomst. Zo werd zij, nadat zij geen melding maakte van enige gebeurtenissen in juni 2011, expliciet gevraagd of er nog andere incidenten gebeurden in mei of juni waarop zij stelt dat er misschien iets gebeurde maar dat u haar niets vertelde. (CGVS vrouw p. 10) Uw vrouw blijkt geen kennis te bezitten betreffende de huiszoeking op uw bedrijf, die volgens u nochtans omwille van uw persoon en uw problemen gedaan werd, niet omwille van het bedrijf. (CGVS p. 22) Eveneens bezit uw vrouw geen kennis betreffende de telefoontjes die uw broer ontving na jullie vertrek, het bezoek van de wijkagent, of de verdachte bezoeken van een oud-collega, hetgeen eveneens vreemd is gezien het belang van deze gebeurtenissen als indicaties van het feit dat u momenteel nog steeds zou worden gezocht door de Kazachse autoriteiten. (CGVS vrouw p. 9)

Het Commissariaat-generaal kan deze tegenstrijdigheden en omissies hoegenaamd niet aanvaarden aangezien zij betrekking hebben op fundamentele elementen van uw asielsproblemen. Niet

alleen kwamen jullie verklaringen betreffende de arrestaties in juli en september 2011 niet overeen, tevens bleek uw vrouw geen kennis te hebben met betrekking tot de vervolgingsincidenten na jullie vertrek uit jullie land van herkomst en de huiszoeking in uw bedrijf. Nochtans kan er verwacht worden dat echtgenoten, die omwille van dezelfde vervolgingsfeiten hun land verlaten, gelijklopende verklaringen omtrent deze incidenten kunnen afleggen, en daarenboven kennis hebben van essentiële gebeurtenissen, zoals de huiszoeking in juni en de vervolgingen na uw vertrek uit Kazachstan. De tegenstrijdige verklaringen betreffende deze vervolgingsfeiten ondermijnen uw geloofwaardigheid verder.

Bijkomend dient er eveneens opgemerkt te worden dat er verscheidene inconsistenties werden vastgesteld tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de verklaringen die u eerder gaf tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot uw documenten. Zo verklaarde u op uw initiële interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat alle documenten die uw problemen konden bewijzen werden meegenomen bij uw laatste aanhouding. (CGVS-verslag, vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u enige documenten heeft of ooit gehad heeft die uw problemen konden staven waarop u negatief antwoordt. (CGVS p. 30 en 31) Geconfronteerd met dit opmerkelijke verschil in verklaringen, stelt u dat de documenten in verband met uw gezondheid achtergebleven waren in het ziekenhuis. (CGVS p. 33) Opgemerkt dat u specifiek vermeldde dat die documenten bij uw laatste aanhouding meegenomen werden, stelt u dan dat het over andere documenten ging, zoals afschriften van de bank die konden bewijzen dat u in Rusland en Oekraïne geweest bent om zaken aan te kopen. (CGVS p. 33) Het Commissariaat-generaal stelt zich vragen bij deze uitleg. Zo kunnen bankafschriften die uw aankopen in Rusland en Oekraïne moesten bewijzen moeilijk als bewijstukken van uw asielrelaas gezien worden. Daarenboven maakte u tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal geen melding van enige handel als doel om naar Oekraïne en Rusland te gaan. Daarentegen stelt u dat deze reis als doel had om uit het zicht te blijven en een verblijfplaats te vinden om naar te verhuizen. (CGVS p. 6 en 15) Eveneens verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na uw laatste arrestatie in september 2011 in het ziekenhuis verbleef maar dat men u daar geen attesten wilde geven. (CGVS-verslag, vraag 3.5) Tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal stelt u dat u geen attest van uw ziekenhuisverblijf of –opname heeft omdat u er niet om vroeg, u had het niet nodig. (CGVS p. 30) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zei greep u terug naar uw eerste verklaringen. U zei dat u wél documenten had gevraagd, maar niet gekregen. (CGVS, p. 33). Wederom zijn uw verklaringen dus tegenstrijdig. Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende het medisch attest, dat een belangrijk bewijsstuk zou kunnen zijn van uw problemen, doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aansluitend moet worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs kon voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de door u verklaarde incidenten daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de huiszoeking in uw bedrijf in juni 2011, uw ziekenhuisopname in september 2011 of de vaststelling van uw verwondingen in juli 2011, hetgeen bijzonder opmerkelijk is. Er werden daarenboven volgens uw verklaringen twee klachten ingediend na de huiszoeking van 13 juni 2011, u heeft hier echter geen documenten van. (CGVS p. 22) U stelt dat uw zakenpartner O. D. {..} misschien documenten heeft, u zou het niet weten. (CGVS p. 23) Daarenboven kunnen de documenten die u wel voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart, rijbewijs, huwelijksakte, de identiteitskaart en het rijbewijs van uw vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en de identiteit van uw gezinsleden hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Zij zijn echter niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

Tot slot dient te worden toegevoegd dat de door u aangehaalde etnische problemen in verband met de opmerkingen van de politie tijdens een documentencontrole of problemen in verband met het weigeren van uw opleiding omwille van uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Deze problemen vormen geen bedreiging voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit. Uit de toegevoegde informatie blijkt verder dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging of systematische discriminatie ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in

geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat het aan de asielzoeker is om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden van de Vluchtelingenconventie om als vluchteling erkend te worden. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. In het relaas mogen bovendien ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Aangezien verzoeker zijn asielrelaas niet heeft geconcretiseerd aan de hand van bewijsstukken of enig begin van bewijs, vormen zijn verklaringen noodzakelijkerwijze de enige basis voor de beoordeling van zijn asielrelaas. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het asielrelaas van verzoeker aan een grondig onderzoek heeft onderworpen, doch heeft vastgesteld dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Immers stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegt over elementen die de kern van zijn relaas raken, dat verzoeker – hoewel hij een belangrijke informatiebron had – deze niet heeft gecontacteerd om informatie te verkrijgen, dat verzoekers echtgenote bijzonder vaag bleef over zijn vervolgingsfeiten, dat er verschillende tegenstrijdigheden en ongerijmdheden waren tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote en dat er inconsistenties waren tussen verzoekers verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken en die voor de commissaris-generaal. Op basis van het geheel van deze vaststellingen heeft de verwerende partij geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas.

2.5. Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker geen bijzonder profiel heeft, stelt verzoeker dat hij eerder een passieve rol had, doch dat de overheid hieraan wel belangrijke gevolgen heeft gekoppeld. Dat hij weinig informatie heeft over de evolutie van de problemen en zijn vriend D., komt doordat hij anderen niet zomaar kan lastig vallen, daar ieder al voldoende heeft met zijn eigen problemen.

2.5.1. De Raad wijst erop dat verzoeker met zijn betoog geenszins kan overtuigen. Dat hij zijn vriend D. niet heeft gecontacteerd, alleen maar omdat deze zelf al genoeg problemen zou hebben, is weinig aannemelijk. Uit verzoekers relaas blijkt immers dat zijn problemen rechtstreeks gelieerd zijn aan die van zijn vriend D. en dat deze persoon aan de basis ligt van zijn verklaarde problemen. Het is immers deze persoon die verzoeker de brief met documenten heeft gegeven, waardoor verzoeker in de problemen zou zijn geraakt. Bovendien kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij gedetailleerde en correcte informatie kan geven over zijn problemen waardoor hij het land is moeten ontvluchten en dat hij tevens geïnteresseerd is in de evolutie van zijn problemen en inspanningen doet om meer informatie te verkrijgen. Verzoekers uitermate vage verklaringen over onder andere de inhoud van de brief met documenten, en zijn gebrek aan interesse om zich hierover meer te informeren – alhoewel hij een duidelijke informatiebron heeft in zijn land van herkomst –, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.6. Waar verzoeker inzake de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote stelt dat hij omwille van zijn familiale situatie zijn problemen zo stil mogelijk heeft willen houden en zijn echtgenote niet wilde lastig vallen met zijn problemen, wijst de Raad erop dat deze verklaring geenszins een verschoning kan vormen voor de uitermate vage verklaringen die zijn echtgenote heeft afgelegd. De Raad benadrukt dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door asielzoekers die zich op dezelfde feiten beroepen een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van verzoeker en zijn echtgenote mag verwacht worden dat zij eensluidende verklaringen kunnen afleggen over gebeurtenissen die de kern van hun asielrelaas uitmaken. De Raad acht het geenszins geloofwaardig dat, wanneer echtgenoten besluiten samen hun land van herkomst te ontvluchten, zij met elkaar niet zouden communiceren over de kernelementen die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht. Het betoog van verzoeker om de onwetendheden van zijn vrouw over kernaspecten van het asielrelaas te verantwoorden, kan dan ook geenszins overtuigen.

2.7. Waar verzoeker stelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden details betreffen, kan hij evenmin overtuigen. De diverse door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote betreffen overduidelijk kernaspecten van het asielrelaas, waarbij mag worden verwacht dat verzoeker en zijn echtgenote hieromtrent eenduidige verklaringen kunnen afleggen, waartoe zij evenwel in gebreke zijn gebleven. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

2.8. Inzake de door de commissaris-generaal vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen, stelt verzoeker dat niet kan gesproken worden van een inconsistentie: wanneer hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gesteld dat alle documenten werden meegenomen dan is dit zo. Hij stelt dat het hier ging om documenten waarvan achteraf door de commissaris-generaal werd gesteld dat deze niets te maken hadden met de asielproblematiek. Over dergelijke documenten beschikt hij niet omdat er juist geen documenten met betrekking tot de specifieke problematiek werden meegenomen.

2.8.1. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat *“alle documenten die mijn probleem zouden kunnen bewijzen werden meegenomen bij mijn laatste aanhouding. Zelfs het ziekenhuis waar ik 7 dagen gehospitaliseerd werd na mijn laatste vrijlating wou mijn geen attesten geven”* (Vragenlijst DVZ, stuk 9, vraag 3.5), terwijl hij voor de commissaris-generaal heeft gesteld dat er geen documenten zijn die zijn problemen kunnen bewijzen: *“Welke documenten kan je opvragen, dat je gedurende 13 dagen vastgehouden werd?, dat geven ze niet (...)”* (Gehoorverslag CGVS man, p 30-31). Dit betreft wel degelijk een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen. Door te volharden in één versie van de feiten, met name zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, heft verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen niet op. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker de vastgestelde inconsistentie met betrekking tot de attesten die zijn ziekenhuisverblijf zouden kunnen staven, ongemoeid laat. Verzoeker verklaarde immers voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat het ziekenhuis hem geen attesten wilde geven (Vragenlijst DVZ, stuk 9, vraag 3.5), terwijl hij voor de commissaris-generaal verklaarde dat hij geen attest heeft opgevraagd omdat hij het niet nodig had (Gehoorverslag CGVS, p. 33). Deze inconsistenties, samen met de vastgestelde vage verklaringen, tegenstrijdigheden en omissies, ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.9. Ten slotte stelt verzoeker dat waar hem verweten wordt dat hij niet over documenten beschikt en geen tastbare bewijzen kan aanbrengen, hij geen documenten heeft gevraagd omdat hij niet dacht dat het allemaal zo erg zou worden en dat er ook niet altijd documenten afgegeven worden.

2.10. De Raad merkt op dat, wanneer kan worden aangenomen dat verzoeker zijn relaas kan staven aan de hand van stukken – wat in casu het geval is onder andere gelet op verzoekers verklaringen twee klachten te hebben ingediend en dat zijn zakenpartner misschien documenten heeft – het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarschijnlijk werden bevonden, zodat hij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

2.12. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER